D15

LKA

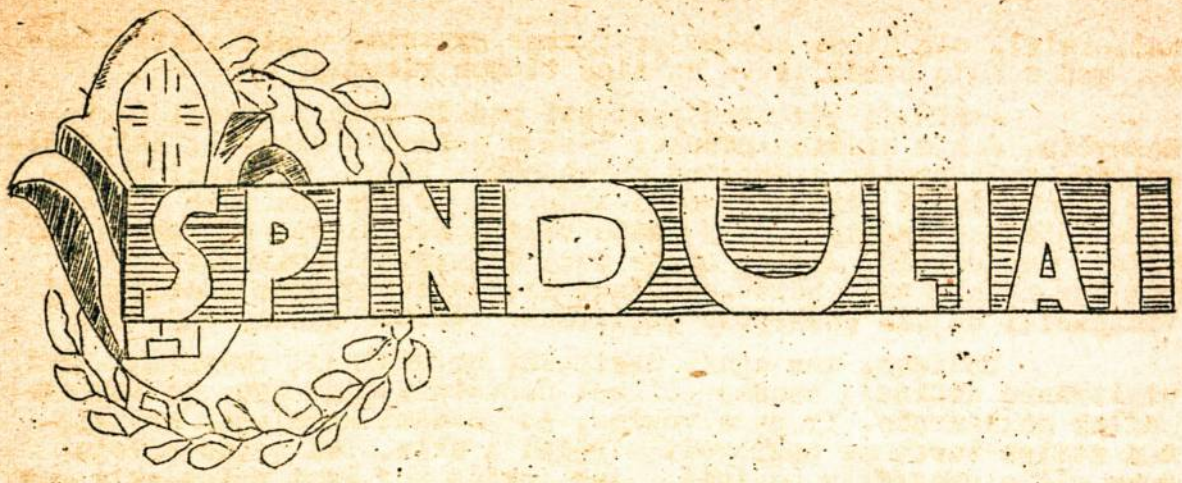

Nr.4. AUGSBURGAS 1947 GRUODIS

I Naujus metus žengiant

1.

Nesulaikomai bėga laikas. Su kiekviena sekunde, minute ir valanda, su kiekviena diena, savaite ir mėnesiu, su kiekvienu metu mes artinamės prie mūsų tikslo - žemiškojo gyvenimo tikslo. Artinamės prie mirties. Su mirtimi baigiasi mūsų gyvenimas čia žemėje ir prasideda kitas naujas gyvenimas, kuris tačiau yra tęsinys pirmojo, žemiškojo gyvenimo. Tęsinys ta prasme, jog ir pomirtinis gyvenimas visiškai pareina nuo žemiškojo gyvenimo.

Ir tas visiškai suprantama. Jeigu mes būdami žemėje gyvensime pagal Dievo įsakymus, aišku, pomirtinis gyvenimas skirsis nuo to žmogaus, kuris tų įsakymų visai nesaistė. Reiškia, reikia vistiek pripažinti, jog laikas žmogaus gyvenime vaidina labai svarbią rolę. Įrileiskime, kad žmogus mirsta neatlikęs išpažinties ir nepriėmęs Šventųjų Sakramentų. Tačiau kunigas žino tai ir skuba pas jį. Bet ... deja; jis nespėja. Jam žengiant į kambarį ligonis mirsta. Jis pasivelavo. Bet tik vieną minutę. Ir kas pasidarė. Žmogus amžina prazuvęs. Kartoju amžinai. Amžinybė mums vistiek dar nesuprantama sąvoka. Bet ji tuo savo nesuprantamumu ir baisi. Viena minutė, o tačiau ką jinai padarė. Ji nulemė sielos amžinąjį gyvenimą.

Todėl ir mes moksleiviai, žengdami per Naujųjų metų slenkstį, turime stabtelti ir pamąstyti: ar mes per praėjusius metus ėjome teisingu keliu, keliu, kuris tiesiausiai vede prie tikslo - - amžinojo gyvenimo užsigarantavimo. Atsiminkime, kokios svarbos turi kartais viena minutė, tai kaip svarbu žmogaus gyvenime metas.

Dabar, atsimindami kiekvienos minutės svarbą, mūsų gyvenimo svarbą ir mūsų žemiškojo gyvenimo tikslą, stabtelkime ir žvilgterėkime atgal į praėjusius metus ir padarykime tartum tų metų mūsų sąžinės ir darbų sąskaitą. Atvirai pasakykime ir paieškokime, ar aš mes jau taip tobulai gyvename, kad nieko rėra taisytino. Ir pamatysime visiškai ką kita. Žvilktelėkime.

2.

Sveiku protu protaudami mes prieiname išvados, jog šis gyvenimas žemėje pasibaigia mirtimi; tačiau prieiname išvados, jog iš viso gyvenimas mirtimi taip pat nepasibaigia. Jis tęsiasi amži-

x-x-x-x-x-x-x-x-x-x-x-x-x-x-x-x-x-x-x-x-x-x-x-x-x-x-x-x-x-x-x-x-x-x-

Lietuvos nacionalinė M.Mažvydo biblioteka

nai. Taigi, šią tiesą sužinoję, turime gyvenimą vesti tokia linkme, kad nebūtų prasilenkta su šios tiesos ribomis.

Amžinąjį gyvenimą pasiekti padeda katalikiškoji Dievo Bažnyčia. Jėzus Kristus pasakė: "Jeigu nebūsite nekalti, kaip vaikeliai, neįžengsite į dangaus karalystę". Taigi, visiškai aišku, jog tik visiškai svarūs savo sieloje. Gi ar mes jau taip ramia sąžine galetume pasakyti, jog esame tikrai nesusitepę žemiškais purvais - nuodėmėmis. Aišku, esame daug Viešpačiui nusikaltę. Bet tas dar nebutų taip baisu. Tačiau, ar mes stengiamės atsilyginti Viešpačiui už Jam padarytus įžeidimus. Tvirtai sakau, kad ne!

Vadinas, mes esame užsipelnę ne amžinąjį gyvenimą, bet užsitraukę amžinąją bausmę iol kol nenusiplausime savo sielos atailos sakramente. Ir pagalvokime, jog būdami nemalonės stovyje mes staiga turėtume pažiūrėti mirčiai į akis. Taigi tuo atveju mūsų siela pražudyta amžinai. Šiuo faktus turėdami prieš akis,mes turėtume nė vienos minut s netrunyti nuodėmėse, bet stengtis savo sielą laikyti Dievo malonės stovyje, o visa kita savaime gražiai susiklostys. Jeigu Dievas su mumis, tai kas prieš mus. Taigi, atsižvelgdami į trumpą mūsų gyvenimą šioje ašarų pakalnėje /palyginant su amžinybe/, mes turime turėti vienui vieną troškimą - pasiekti amžinąją laimę, ir visų pirmiausiai tik to tikslo siekti gyvenant pagal Viešpaties įsakymus.

Šių dienų lietuvio moksleivio vienintelis planas gali būti ir turi būti nustatytas:

dar daugiau įsigilinti į savo sielos gyvenimą,
kuo dažniausiai eiti Šv. Sakramentų,
kad tuo būdu visą laiką būti Dievo malonės stovyje,
o tuomet visi mūsų darbai bus laiminami To, nuo kurio
viskas pareina: ir dangaus ir žemės reikalai.

:-:

Šilbajoris

KALĖDŲ NAKTIS

/Trioletas/

Su kalėdinių varpų skambia daina
Ilgesys ateina snaigių takeliu.
Mano žemė, kaip svajonė tolima,
Su kalėdinių varpų skambia daina
Šaukia grįžt į gimtas lygumas mane.
O tarp mirgančių mėnulio spindulių
Su kalėdinių varpų skambia daina
Ilgesys ateina snaigių takeliu.

x-x-x-x-x-x-x-x-x-x-x-x-x-x-x-x-x-x-x-x-x-x-x-x-x-x-x-x-x-x-x-x-x-x

Šilbajoris

BETLEJAUS KRISTUI

Kūdiki, užgimęs prakartėlej,
Viešpatie, nužengęs iš aukštybių!
Žemėj skausmo piktžolės sužėlę,
Žemėj plazda pražūties šešėliai -
Duok pasauliui taiką ir ramybę.
Prie Tavęs suklaupę mes bedaliai
Meilaus žvilgsnio, kaip stebuklo, lauksime
Ir maldausim Tavęs, Visagali,
Duok valdovams žemės gerą valią,
Duok minioms Šventų Kalėdų džiaugsmą!
O paskils pasauly laimės dainos,
Minios eis ir sveikins Tavo kryžių;
Tik ištiesk rankutę ir palaimink,
Ir ištirps mirties ledinė baimė;
Mes žinosim: meilė vėl sugrįžo!

:-:

K. Trimakas

DIDŽIAUSIA DOVANA

Laikas pamažu suka amžinybės laikrodžio rodyklę prie 12 val. Senieji Metai pakelia savo pavargusias kojas nuo žemės ir kyla į žybčiojančiomis, sidabrinėmis žvaigždėmis išdabintą dangų patiekti savo nuveiktų darbų apyskaitos. Tam, kuris yra juos lygiai prieš vienerius metus iš ten išsiuntęs . Šis ištikimas be alinės Apvaizdos tarnas dar taip neseniai nusileido ant šios pilkos žemės iš dangaus mėlynės su spindinčia karieta, veždamas visokių gėrybių nuo Dangaus ir žemės Valdovo sosto. Tarp jų netgi vilties pilną pažadėjimą "ramybė geros valios žmonėms". Deja, dar tiek daug pikto rado čia šis Viešpaties vietininkas, kad su liūdesiu širdyje negalėjo patiekti šios Viešpaties dovanos žmonėms... Ir grįžta jis dabar pasenęs, nuilsęs, žmonių vargų ir skausmų, aimanų ir ašarų iškankinta širdimi...

Vietoje Senųjų Metų nuo balzgano, švelniai besišypsančio mėnulio pusės žvaigždėmis išpuoštu vežimu šiaurės vėjus pasikinkę leidžiasi Naujieji Metai - gražius aukso drabužius dėvįs, džiaugsmu žėrin/čiomis akimis jaunikaitis. Jis vyksta valdyti šios žemės vienrius metus ir vežasi su savimi daug, daug gėrybių nuo dangaus ir žemės sosto. Tarp jų didžiausioji - ramybės pažadėjimas geros valios žmonėms. O nejaugi ir šie metai turės grįžti pas savo Išsiuntėją tokie pat suvargę, sunykę ir neatidavę tos didžiausios dovanos - ramybės?.. Nejau ir jie neras žmonių širdyse geros valios? O tai priklauso ir nuo mūsų...

x-x-x-x-x-x-x-x-x-x-x-x-x-x-x-x-x-x-x-x-x-x-x-x-x-x-x-x-x-x-x-x-x-x-x-x

K. T r i m a k a s

M A R I J A   S U   M U M I S

/Nauji Marijos stebuklingi pasirodymai Heedeje/

Išganytojas, atpirkęs žmoniją ir įžengęs į dangų, ją paskyrė ypatingai savo Motinos Marijos globai. Visos Dievo teikiamos žmonėms malonės plauke per Marijos rankas. Rūpindamasi savo vaikų dvasine gerove, Ji neretai pasirodydavo jiems beveik kiekviename katalikiškame krašte /Lurde, Šiluvoje, Kalvarijoje.../, tą vietovę padarydama trykštančiu malonių šaltiniu.

Šiame kraštutinio nutolimo nuo Dievo amžiuje iškilo Portugalijos miestelio Fatimos vardas, kai Marija 1917 m. apsireiškė trims vaikučiams. Tada Ji kvietė visus atgailauti ir garsas apie Jos pasirodymus, plisdamas po visą pasaulį, nenuskambėjo pesimizmo gaida. Šio garso tonai skelbė, kad Dievo Motina yra kartu su žmonija ir jos rūpesčiais, kad įžeistos Jezaus ir Marijos širdys yra pasiruošusios atleisti.

Ar išgirdo žmonija šį garsą, ar jis praskambėjo be atbalsio ir kaip dykumų vėjas prašvilpė per tuščius tyrų plotus?.. Deja, jis paglostė ir atgaivino tik oazių palmes, tik prie šaltinių agavas...

Žmonija ir toliau ieškojo tiesos, tiesos klaidose... Ir vėl, kaip tolimas aidas, suskambo žinia apie naujus Marijos ir net Išganytojo pasirodymus Heedeje. Bažnyčia laikosi nuošaliai, nes įvykiai dar taip mažai ištirti. Tačiau spauda ima vis plačiau kalbėti. Norėdamas supažindinti mielus Draugus su šiais įvykiais, patiekiu vieną ištrauką iš vokiečių "Das neue Volk" laikraščio.

"Mažas Heedės kaimas šiaurinėje Vokietijoje prie olandų sienos per trejus metus buvo Dievo Motinos pasirodymų vietovė. Nuo 1937 m. lapkričio mėn. 1 d. iki 1940 m. lapkričio mėn. 3 d. Ji pasirodė apie šimtą kartų keturioms mokyklinio amžiaus mergaitėms. Pirmiausia mergaitės Dievo Motiną pamatė ant kipro krūmo viename kapinių kampe šalia bažnyčios. Šį dangišką pasirodymą pastebėjo iš karto ne visos. Pradžioje Ji pasirodė tik vienai mergaitei, kuri pasikvietė seseris. Jos, žinoma, tuo nenorėjo tikėti ir netgi šaipėsi iš tokios vaizduotės ir lengvatikystės. Tik staiga ir jos suklupo ant kelių. Viena po kitos jos pastebėjo šviesos skraistėje Dangiškąją Motiną su jomis draugiškai besišypsančiu Kūdikėliu Jezumi ant rankų. Marija ištarė kiekvienai mergaitei atskirai keletą žodžių, kurių kitos negirdėjo. Tada Ji pranyko, pakvietusi jas ki-

tą kartą vėl ateiti.

Šio pasirodymo veikimas buvo labai įvairus. Tos mergaitės, kurios prieš tai nebuvo labai religingos, visiškai pasikeitė su nekantrumu ilgėjosi tos valandos, kada jos vėl galės pamatyti Dangiškąją Motiną. Nuo tada jos meldės su didžiausiu uolumu, ypač rožinį. Bet gi tėvai /šeimos pavardė - Gansferth/, o taip pat ir klebonas ir kiti dvasiškiai ilgai nenorėjo tikėti pasirodymų tikrumu. Vis dėlto po tikslių stebėjimų ir įvairių bandymų... pamažu žmonės įtikėjo pasirodymais. Kai kada šviesa ir šviesos vualis buvo matomi net kitiems stebėtojams. Ji vaikams užtarus įvykdavo ir pagijimų iš ligų.

Vėl Dievo Motina vaikams pasirodė kitoje vietoje, pievelėje netoli gimtinės - kai kada čia, kai kada ten kapinėse. Visi "gestapo" uždraudimai buvo nesėkmingi. Netrukus kiekvienai mergaitei buvo patikėta po paslaptį, kurią jos galėjo pasakyti tik savo klebonui, kad jis praneštų toliau į Romą. Savaime suprantama, Didž. Vokietijos "reich." spauda nieko negalėjo rašyti apie šiuos įvykius. Todėl iki šiol maža kas žinojo užsienyje apie Heedę ir tenykščius pasirodymus.

O ką Šv. Mergelė nuolatos kartojo mergaitėms? Be pastabų, liečiančių jų asmenišką likimą ir sielų išganymą, o taip pat ir bažnyčią, kaskart liepė daug melstis, o ypatingai už nusidėjėlių atsivertimą.

Po to atrodė, kad įvykiai Heedėje primo. Staiga ir netikėtai praeitais metais pasigirdo nauji gandai, kad šį kartą Heedėje pasirodė pats Išganytojas. Jis sako: "Žmonės nepaklausė mano šv. Motinos Fatimoje, kai Ji jiems pasirodė ir ragino prie atgailos. Dabar aš pats ateinu paskutinėse valandose perspėti žmoniją jai priminti. Laikai yra labai rimti! Žmonės privalo pagaliau gailėtis už savo nuodėmes, visa širdimi nuo jų nusisukti ir daug melstis, daug melstis, kad tuo būdu būtų nuraminta Dievo rūstybė. Ypatingai reikia dažnai kalbėti rožinį. Ši malda daug gali pas Dievą. Pramogos ir pasilinksminimai turi būti sumažinami."

Kai Heedėje 1945 m. spalių mėn. 21 d. buvo rengiama šokių vakaras, Išganytojas malonėmis apdovanotai Gretei Gansferthei pasakė: "Pasakyk klebonui - aš tai įsakau - kad šis šokių vakaras negali įvykti. Jis turi tai viešai bažnyčioje paskelbti! Vargas tiems tėvams, kurie, nežiūrėdami to, savo dukteris ten leis, jie turės kartą duoti griežtą apyskaitą."

Klebonas tai paskelbė, ir ši misija taip pasisekė, kad joks žmogus neišdrįso dalyvauti šiame šokių vakare, kurs, nežiū-

nepaisant visų pasiruosimų, neįvyko. Ateityje nebuvo bandyta daugiau panašių dalykų daryti.

Išganytojas taip pat pasakė: "As noriu, kad Heedė taptų pavyzdine parapija. Visi trūkumai turi būti pasalinti ir gyventojai privalo duoti gerą pavyzdį vaikams." Nuo tada Heedė tapo gausiai lankoma šventa vieta.

Jau pakartotinai Dievas yra mus perspėjęs per įvairius šventuosius ir per pačią Dievo motiną. Šventajai Maria Anna Taigli Išganytojas yra pasakęs: "Pirmiausia bus žemiskos rykstes. Jos bus baisios, tačiau per daugelio sventų zmonių maldas ir atgailos darbus jos bus susvelnintos ir sutrumpintos. Įvyks dideli karai, per kuriuos žus daug milijonų žmonių. Bet po sios žemiskos rykštės bus dar dangiškoji, kuri bus atsukta tik prieš nesiryžtančius atgailoti. Ji bus daug kartų baisesnė, per nieką nesusvelninta, bet įvyks pilnam astrume." /Is šventųjų kanonizacijos aktų/.

Kur ji bus, mes nezinome. Ir kiti malonėmis apdovanotieji kalba apie būsimą visiškai naują, baisią iki siol dar nepatirta bausmę. Apie ją tik tiek težinome, kad ji bus dar skaudesnė, negu visi iki šiol buvę sio šimtmečio baudimai, kad ji per nieką nesusvelninama, bet įvyks visame astrume, kurį uzdėjo Dievo rustybė ir, kad ji bus atkreipta pries nenorinčius atgailoti. Ligsiolinės bausmės taip pat buvo labai sunkios, bet jos dar Dievo gailestingumo buvo siųstos ir turėjo pritraukti zmones prie atgailos. Bet ateisiančioji bausme siunčiama Dievo rustybes ir teisingumo! Taip pat yra pazymetina, kad kai kuriee tokie perspėjimai skamba: "Ši rykstė bus visiškai nauja, baisi, bet trumpa, ir tuoj po to seks didelis Baznyčios triumfas. Didesnioji žmonijos dalis per tą bausmę bus sunaikinta. O pasilikusioji gyvens didzioje Dievo baimėje."

<u>Klebono pranesimas apie Dievo Motinos pasirodymus Heedėje</u>

Nuo 1937 m. lapkričio mėn. 1 d. iki 1940 m. lapkričio mėn. 3 d. vaikams dažnai pasirodydavo Dievo Motina ir kviesdavo prie maldos, ypač rožinio. Ji pareiskė pageidavimą, kad Loretaniskoje litanijoje būtų garbinama kaipo v a r g š i ų s i e l ų K a r a l i e n ė.

Viena is keturių mergaičių buvo ypatingai malonių apimta. Pagaliau si mergaitė 1940 m. birzelio mėn. 28 d. paprasė Dievo motiną siais zodziais: " Miela motina! Priimk mane kaipo auką už nusidėjėlius!" Marija atsakė: " Mano vaikeli! As priimu sią auką. Buk narsi! As tave laiminsiu." O 1940 m. lapkričio mėn 2 d. padakė: "Vaikeli! Daug melskis! As dekoju tau, kad tu atsida-

vei save kaip auka už nusidejelius. Tai nebus taip lengva." 1941 m. balandžio mėn. 5 d.: "Vaikeli! Tu turėsi dar daug kentėti. Bet nebijok, aš tau padėsiu.". Po 1940 m. lapkričio mėn. 31 d. Dievo Motina nebuvo matoma. Tačiau mergaitė pakartotinai girdėjo jos balsą.

Io sio pasiaukojimo mergaitei prasidėjo visokiausių rūšių kentėjimų laikas, kaip yra pažystama iš kitų mistiškų asmenų gyvenimo, tačiau kartu ir stebuklingų malonių metas. Mergaitei pakartotinai pasirodė ir Išganytojas, dazniausia kaip dviejų metų kūdikis. Jis daznai kalbėdavo ir primindavo jai kai kurias mintis, Jo pasakytas seseriai Benignai Consolatai. Taip pat Jis pareiškė pageidavimą, kad šie apreiškimai būtų kuo greičiausiai paskelbti. Išganytojas mergaitei parodė kaip Jį labai nuliūdina nuodėmės, bet ir tai kaip Jis yra pasiruošęs greitai atleisti nusidėjėliams, kurie gailisi. Cia paduodama keleta Išganytojo pasisakymų: 1945 m. spalių mėn. 20 d. - "Aš noriu, kad Heedė taptų Dievo Motinos parapija. Ji turi duoti gerą pavyzdį maldininkams... Žmonės nesiklausė mano Motinos įspejimų Fatimoje. Vargas jei jie ir dabar neklausys mano zodžių. Laikas yra rimtas. Gailėkitės už nuodemes, melskitės...!"

1945 m. lapkričio mėn. 5 d. "As noriu, kad mano ir mano sv. Motinos pasakymai būtų zinomi kuo plačiausiai. Daugumas zmonių dziaugsis. Bet bus ir tokių, kurie su sia malone nesutiks. Tik nedaugelis žmonių paklausė mano Motinos Fatimoje. Ateis laikas, kada visi zmonės turės duoti apyskaitą del tų malonių, kurias as esu davęs..."

Lapkričio mėn. 26 d.: "Žmonių sirdys yra taip saltos, taip pavydo pilnos ir gobsios, kad jos nebepasitaiso" - - "Maloningas Isganytojau! Ar žmones nei kiek nepasitaisė? - - "Per kara yra daug atsivertusių, tačiau yra ir blogesniais pasidariusių. Jie nesuprato karo prasmės. Labai daug žmonių gyvena nuodėmėse ir kasdien įžeidžia mane is naujo. Melskitės už nusidejėlius!"

1946 m. vasario mėn. 21 d. "Laikas tampa vis rimtesniu. Jei zmones neatsivers, bet vis toliau įžeidinės mane ir Nekalčiausią Motinos Sirdį, tada įvyks dar didesnė bausmė žmonems. Žmonės turi atgailauti ir atsiversti, kad del to galėčiau atitraukti savo baudziančią ranką. Bet jei jie neatgailaus, tada bausmė įvyks."-

- "Taip, mielas Isganytojau, bet ar Jūs negalėtumėt bausmę nukreipti, kad ji neįvyktų". - "Taip! Bet jau artinasi tas laikas. Melskitės! Melskitės! Bausmes gali būti susvelnintos per jūsų maldas!."

x-x-x-x-x-x-x-x-x-x-x-x-x-x-x-x-x-x-x-x-x-x-x-x-x-x-x-x-x

Kai kurie žmonės, sekdami Išganytojo įspėjimo žodžius ir padedami Jam malda bei atsilyginimu, nepaiso var o. Bet ir baisiam priešui duota galia gintis. Deja, yta ir tokių žmonių, kurie daugiau ar mažiau sąmoningai padeda piktajai dvasiai. Tai sunki kova, kuri parodo, kad ji vyksta dėl svarbių dalykų. Padėkite mums melstis. Išganytojas neužmirrs nei vieno, kuris padėjo Jam ir Jo Maloningajai Motinai atversti nusidėjėlius. Išganytojas parodė, kad Jis džiaugiasi visais, kas tik nori Jį mylėti ir Jam padėti, kad ir nieko ypatingo nepadarytų. Tas Jį taip nuramina.

Melskimės, kad mes būtume verti Jo malonių!

Heede /Emsland/, Pelenų diena, 1947.2.19.

/-/Rudolf D i e k m a n n,
k l e b o n a s .

....-....-....-...._....-....-....-....

Taip rašo apie Heedės įvykius spauda, taip kalba ir pats Heedės klebonas. Šių įvykių tikrumas išaiškės tik ateityje. Tyli dėl to ir bažnyčia, tyli ir laukia...

Mums šios žinios gali sukelti daugybę minčių... Marija ir Išganytojas kviečia visą žmoniją daryti atgailą, aukotis ir melstis, kviečia ir mus...

"Auka, kurios aš laukiu iš visų, yra savo pareigų atlikimas ir mano įsakymų vykdymas"- yra pasakęs Išganytojas, Liucijai vienai iš Fatimos vaikučių.

Kiekvienas padarykime šią auką ir pasižadėkime savo Dangiškai Motinai: "Miela Motina! Priimk mane kai auka už nusidėjėlius". Tačiau žinokime - tai atlikti nėra lengva, bet Marija bus su mumis.

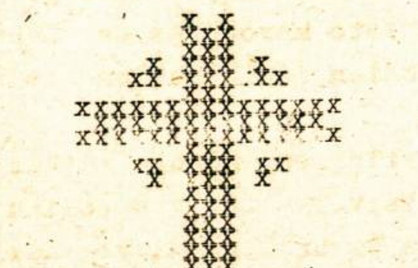

x-x-x-x-x-x-x-x-x-x-x-x-x-x-x-x-x-x-x-x-x-x-x-x-x-x-x-x-x

A. Kaslaitis

MŪSŲ VARGAS

Kaip vilnys į krantą, atsimuša metai,
Kaip vilnys iškyla likimo keliai,
Bet priešas beširdis, jo purvini batai
Mus tėviškę brangią jau mindo seniai.

Ir veliai ateina pavasario dienos,
Ir vėl jos lietuvį pradžiugins meiliai,
Bet dienos likimo vis klaidžioja vienos,
Ir rudenį plakas krantan jos vėliai.

O mes atsiskyrę nuo tėviškės žmonės.
Klajojam ir vargstam salyj svetimoj,
Ir meldžiam - maldaujam mes Dievo malonės,
Prieš kryžių mes klupam naktyje tyloj.

Kaip vilnys į krantą atsiplaka metai,
Kaip vilnys iškyla likimo keliai,
O mes be tėvynės benamiai lietuviai
Klajosim kol mus nepriglaus šie kapai.

:-:

KODĖL SUSKAMBĖJO VARPAI

/ Pasaka /

Seniai, labai seniai, vienos aukštos bažnyčios bokšte, kur palėpėse karveliai suko sau lizdus, kabėjo keturi stebuklingi auksu spindį variniai varpai. Apie tuos varpus sklido įvairios kalbos. Jie skambėdavo tik per Kristaus gimimo Šventę - per Kūčias, bet niekas negalėdavo pasakyti, kas juos skambindavo. Kai kurie žmonės manė, kad vėjas šelsdamas bokšto viršūnėje juos įjudindavo, ir jie skleisdavo malonius garsus. Kiti manė, kad angelų būriai skambindavo varpus, kuomet dovanos, patinkančios Kūdikėliui Jezui, buvo dedamos ant šios bažnyčios švento altoriaus. Visi žmonės, žili ir ką tik gimę, ponai ir pavargėliai, mergaitės ir berniukai - mėgdavo klausytis nuostabaus, sielą buriančio varpų skambėjimo. Iš aplinkinių kaimų ir miestų jie susirinkdavo klausytis šios neatsigeriančios, sielos gelmes žavinčios muzikos.

x-x-x-x-x-x-x-x-x-x-x-x-x-x-x-x-x-x-x-x-x-x-x-x-x-x-x-x-x-x-x-x

Tikros būdavo Kučios, kuomet iš ankšto bažnyčios bokšto varpų gaudimas skilsdavo po visą šalį.

Vieną Kūčių Vakarą atsitiko kažkas nepaprasto. Žmonės susirinkę bažnyčioje, nekantraudami lauke ir laukė, bet nuostabieji varpai nesuskambėjo. Laikas bėgo ir valanda po valandos riedėjo į bedugnę, bet varpų gaudimas vis dar nebuvo girdimas.

Taip praėjo maždaug šimtas metų; ir šiame laikotarpyje varpai daugiau nė karto nesuskambėjo.

Visi, kurie anksčiau girdėjo stebuklingųjų varpų muziką, dabar jau buvo mirę, bet žinia apie nuostabiuosius varpus ėjo iš lūpų į lūpas, ir vis būdavo perduodama jauniesiems žmonėms.

-Ar tu įsivaizduoji, kad tie varpai istikrųjų kada nors skambėjo. - klausdavo žmonės vieni kitų.

- Kaip keista, kad tiek metų negirdime jų žavingų garsų.

- Taip,- atsakė vienas labai senas žmogelis. -Mano tėvas mums pasakodavo, kaip nuostabiai gražiai gausdavo varpai Kūčių Vakarą, bet tada daug didesnis meilės ryšys junge žmones ir pasaulyje klestėjo tikroji meilė."

Ir taip kasmet Kūčių Vakarą bažnyčia buvo perpildyta žmonių, kurie laukė ir tikėjo, kad varpai vėl sugaus, kaip ir anksčiau, kaip jie skambėdavo ilgus amžius.

Įvairiausių rūšių brangiųjų dovanų buvo sunešta ant altoriaus, o varpai vis dar tylėjo.

Tais laikais viename mažame neturtingame ūkyje gyveno vargšas žmogelis ir du jo sūnūs, Pedro ir Mažasis Broliukas. Jie taip pat buvo girdėję apie stebuklinguosius varpus ir todėl buvo linksmi kuomet Kūčios buvo netoli. Jų tėvas buvo neturtingas ir neturėjo dovanų, kurias galėtų padėti ant altoriaus, bet Pedro, surinkęs visas savo santaupas ir iš viso sudėjęs, turėjo vieną mažą sidabrinį pinigėlį. Pedro tėvas nutarė, kad jis ir Mažasis Broliukas galėtų paimti šią dovanėlę ir padovanoti Kūčių Vakare Kūdikėliui Jezui.

Buvo tamsi ir šalta naktis, kuomet du berniukai, palikę apgriuvusią ir šaltą savo tėvo trobelę, keliavo į miestą. Snaigės milijonais krito ir dengė įšalusią žemę, ir jie sunkiai galėjo įžiūrėti kelią, kuriuo jie ėjo. Be to jų kelionę sunkino šaltis, kuris skverbėsi pro suplyšusius batus ir skaudžiai gnaibė kojas, nuogas rankas bei veidą. Ir taip bekeliaudami jie buvo beveik pasiekę bažnyčią, tik staiga jie išgirdo kažkokį keistą garsą. Jiems atrodė, kad jie išgirdo lyg mažo gyvulėlio staugimą. Mažasis Broliukas išsigando. Jis laikė tvirtai suėmęs Pedro ran-

ką ir baimingai tarė: "Kas tai galėtų būti? Kas taiyra Pedro?" Tada Pedro skubiai apibėgo gatvės pasaliu ir atrado mažą šunytį, prisisliejusį prie šalto muro ir drebantį nuo šalčio. Pedro greitai praskleidė savo suplysusį svarkelį, atsargiai paėmęs drebantį šunelį priglaudė prie savo krutinės ir apdengė jį svarkelio atlapu. Cypdamas iš džiaugsmo ir reikšdamas dėkingumą, vargšas šunytis pradėjo laižyti berniuko rankas ir veidą. O Pedro buvo laimingas, kad gali padėti kenčiančiam Dievo tvarinėliui.

– Tu turėsi eiti į bažnyčią vienas, Mažasis Broliuke,– tarė Pedro. – Aš paimsiu šį vargšą šunytį į namus ir duosiu jam ką nors pavalgyti. Jis vos gyvas nuo šalčio.

– Aš nenoriu vienas eiti į bažnyčią.– atsakė Mažasis Broliukas. – Aš noriu grįžti su tavim kartu namo.

– Prašau tave, paimk mano dovanėlę ir padėk ją ant altoriaus, Mažasis Broliuk." – prašė Pedro, – aš labai norėčiau, kad ši dovanėlė būtų paaukota šią naktį Kudikėliui Jezui.

– Puiku,Pedro, aš sutinku!– su šypsniu atsakė Mažasis Broliukas.

Jis paėmė sidabrinį pinigėlį ir pasileido bėgti tekinas į bažnyčią. O Pedro apsisuko namų link ir su vargšu šuneliu po pažastimi nuėjo.

Kada Mažasis Broliukas įžengė į didelę akmeninę bažnyčią, jis kažko pabugo, tartum būtų nusigandęs. Jis dairėsi į žmones, kurie taip pat žengė į bažnyčią. Daugumą jų buvo apsirėdę puikiais drabužiais, ir jie nešė brangias auksu žibančias dovanas. Kuomet jau žmonės buvo bažnyčioje, Mažasis Broliukas žengė ramiai paskui juos ir atsisėdo tamsiame kampe ant suolelio, kur jo niekas negalėtų matyti.

Bažnyčioje visi sėdėjo ramiai, tikėdami ir laukdami sugaudžiant nuostabių varpų. Įsiviešpatavo tyla. Tada išėjo kunigas ir paprašė žmones atnešti savo dovanas Kūdikėliui Jezui.

Karalius išdidžiai pakilo nuo sėdynės. Atsiklaupęs prieš altorių jis padėjo savo aukso karūną ant Viešpaties stalo.

Pilni vilties žmonės klausėsi, bet varpai ramiai sau kabojo bokšto viršūnėje ir,nors smarkus vėjas pūtė ir brangi buvo karaliaus aukso karūna, varpai tylėjo.

Sekanti ėjo išdidžioji karalienė ir ji ant altoriaus padėjo savo sidabrinę karūną.

Ir vėl žmonės laukė ir klausėsi, bet varpai vis negaudė.

Po to ėjo kareiviai nešini savo dovanas. Jie dėjo si-

dabrines dovanas.

Žmonės klausėsi. Jie tikėjo, bet varpų nebuvo girdeti.

Turtingi vyrai ir moterys nesė brangias dovanas, kurios galėjo kainuoti šimtus ir tūkstančius dolerių.

Ir žmonės buvo tikri, kad Kūdikėlis Jėzus bus patenkintas jų brangiomis, prakaitu ir ašaromis uždirbtomis dovanomis, bet varpai dar vis tylėjo.

O tamsiame bažnyčios kampe sėdejo tylus, kitų akimis bereikšmis berniukas - Mažasis Broliukas. Jis neturėjo nei aukso karūnos, nei brangių aukso dirbinių, nei sidabro dovanų.

"Aš negaliu eiti prie altoriaus su tokia maža dovanele", jis tyliai pats sau kalbejo. Tada jis atsiminė savo pasižadejimą Pedro, kad jis turįs padėti jo sidabrinį pinigelį šalia Kūdikėlio Jėzaus altoriaus. Mažasis ramiai atsikėlė nuo suolelio ir nedrąsiai nuėjo per žmonių minią prie altoriaus. Jis padejo atsineštą dovanėlę - mažą sidabro pinigėlį ant altoriaus ir buvo skubiai besišalinąs, kaip staiga stebukliengieji varpai pradejo gausti.

- Varpai! Stebuklingieji Varpai! - šauke visi žmonės, o jų veiduose pasirodė džiaugsminga šypsena. O kokie jie tada buvo laimingi! Mažasis Broliukas buvo taip sujaudintas ir laimingas, kad jis išbėgo iš bažnyčios ir tekinas pasileido bėgti namo. Pakeliui jis sutiko Pėdro, kuris buvo papenėjęs ir sušildęs vargšą mažąjį šanytį. Dabar Pedro bėgo atgal į miestą. Jis norėjo pamatyti laiminguosius, gražiai pasipuošusius žmones išeinančius iš bažnyčios.

- Pedro! Pedro! Varpai! Stebuklingi Varpai! O, kad tu būtum girdėjęs jų gaudimą! Jų garsai buvo tokie buriantys, kad aš buvau pamiršęs ir savo beturčio dalią.

- Aš girdejau juos skambinant! - šypsodamasis atsakė Pedro. - Jų žavintys garsai mane pasiekė per sniegą ir šaltį. Juos vėjas išnešiojo po vargdienių trobas. Tai buvo puikūs, stebuklingi, pasiekią širdies gelmes varpų muzikos garsai. Tai buvo tokia švelni ir maloni muzika, kokios iki šiol nesu girdėjęs! -

/Laisvas vertimas iš anglų kalbos/

Br. D a i n a

x-x-x-x-x-x-x-x-x-x-x-x-x-x-x-x-x-x x-x-x-x-x-x-x-x-x-x-x-x-x-x

Violeta Karosaitė

LAIŠKAS TĖVIŠKĖLEI

Sveika tu mano bakuzele,
O kaip, o kaip tavęs ilgiuos!
Nors vargas vartus ir užkelė,
Bet aš atkelti juos rengiuos.
Regiu pavasarį prie sodo,
Balandį baltą prie klėtelės...
Kiek buta laimes, kiek paguodos,
Ir kiek gyvenimo vilties.
O mano mylimas paukšteli,
Atlek šiandieną ar rytoj,
Tave nešiosiu ant rankelių,
Pažaisim kaip, kad Lietuvoj.
Tu pasakysi, kas tėvynėj,
Koks vargas slankioja kaimuos...
Ar gėlių niekas neisskynė
Mano daržely prie tvoros?
O vargšas Judlius ar paėdęs,
Jis pasiliko vienas ten...
Girdėjau jis miškan išėjęs
Su partizanais vargt išvien.
Rainiuką turbūt uzkapojo
Varnėnų lakstantis būrys,
Dažnai, dažnai aš jį sapnuoju
Lamiskėj raudantį dar vis.
Paukšteli, mielas lakunėli!
Atspėk svajones mano tu!
Štai pasiuvau aš vėliavėlę
Tėvynėn nešim ją kartu.

R. Šilbajoris

KOKS TURI BŪTI MOKSLEIVIS ATEITININKAS

Mūsų ideologai daug kartų sprendė šį klausimą, ir šiandien jis yra pilnai, aiškiai ir tobulai atsakytas. Apie tai yra prirašyta daug gražių ir kilnių zodzių – taip, kad sunku ką nors atsakyti, kas nebūtų seno kartojimas. Tačiau šiandien tas klausimas mums, jaun ms yra dar kartą statomas, ir tai parodo, kad is mūsų laukiama kažko naujo, kažkokių kitų dar nemąstytų minčių. Koks turi būti moksleivis ateitininkas? Is tiesų, visi ateitininko idealai ir keliai kiekvienam aiškiai žinomi, ir todėl būtų nenuoseklu dar kartą apie visa tai kalbėti. Vienintelis dalykas, kuris belieka – tai paimti konkretų, gyvą ne teoretinį moksleivį ateitininką ir pabandyti parodyti, koks jis turėtų būti gyvendamas pagal savo ideologiją. Taip pat būtų perdaug kalbos isnagrinėjant smulkmeniškai visų jo ideologijos dalykų pritaikymą kasdieninėje tikrovėje. Šio rasinio tikslas iškelti keleta svarbesnių, ypatingai mūsų dienoms reikšmingų ateitininko bruožų, kurie gal per menkai iki šiol isryškinti.

Mūsų šūkis yra: "Viską atnaujinti Kristuje!.." Jaunuolis, kuris moka tais zodžiais gyventi, yra kupinas prisikėlimo dvasios. Kas akyliau stebi mūsų gyvenamąjį amžių, tas mato, jog didžiausia visų dabartinių katastrofų ir blogio priežastis – žmonijos išsieikvojimas, jos savotiska senatvė. Karas, kuris taip baisiai sunaikino medžiagines ir dvasines vertybes, buvo vedamas ne materijos, bet i d e j o s vardu, ir tai parodo, kad žmogus konvulsingai blaskosi, ieskodamas naujų dvasios turtų, kurie turi jį išgelbėti iš ideologinio sustingimo senose formose ir tuo pačiu nuo dvasinės mirties. Tą patį nervingą blaskymąsi rodo ir šiandieninė literatūra, filosofijy, net mokslas. Štai, kaip tik čia ir iškyla moksleivio ateitininko vaizdas – prisikėlusio žmogaus, žmogus, radęstą kažka nauja, žmogus, zinąs išeitį iš dabartinio labirinto. Kas tai per iseitis – aisku. Mes zinom – tai visko atnaujinimas Kristuje, tai pasaulio sukrikščioninimas. Tūlas pasakys, kad krikščionybė nėra naujas dalykas – ji zinoma beveik 2000 metų ir per tą laiką jau pasenus, kartu su daugeliu kitų ideologijų. Tačiau tai netiesa, nes mes dar nesame tikri krikščionys. Ši mintis pradeda mums vis labiau aiskėti – mes dar

x-x-x-x-x-x-x-x-x-x-x-x-x-x-x-x-x-x-x-x-x-x-x-x-x-x-x-x-x-x-x

nesame krikščionys, nes ligi siol laikėme Kristaus mokslą tam tikra, gal būt vienintele teisinga pasaulėžiūra, ideologija, o nejautėm sirdim, kad tai g y v e n i m a s. Todėl moksleivis ateitininkas yra tikrai ateities, sviesios, prisikėlimo žmogus. Jis iš tų, kurie laiko savo rankose užburtąjį Ariadnos siūlą, ir sito suvokimas apgaubia jį skaidriu sviežumu, tauria išsivadavimo nuotaika. Jis turi būti ateinančių kartų atstovas - ne žlūgusios, bet prisikėlusios, kūrybingos žmonijos narys.

Prisikėlimo dvasia mums dovanoja dar vieną brangų perlą - gyvenimo džiaugsmą. Jaunystė sutverta laimei - faktas, kad tikrosios laimės čia žemėje nėra dar nereiskia, jog Dievas nori mus matyti nusiminusius pageltusius, skausmingai anos, dangiskoe laimės šaukiančius. Ne - Jis sutvėrė gražų pasaulį, kupiną šviesos ir gėlių ir Jis mielai norėtų matyti jame džiaugsmingai dainuojančius žmones. Moksleivis ateitininkas neprivalo būti rūsčiai nuobodus įvairiausių dorybių indas. Kilnios idejos neprivalo būti skelbiamos graudžiais pamokslais - jos turi būti pasakomos paprastais gerais žodžiais, kurie klausomi giedriu veidu ir smagia sirdim. Atgaila - tai labai saulėtas žodis ir mūsų Mokytojas savo kalno pamoksle tai taip pat pabrėžė. Gyvenimo džiaugsmas kyla iš tiesos žinojimo, ir todėl ateitininkas turi ypač daug pagrindo būti laimingu. Taip, mes esame netekę brangiausios mūsų širdžių šventovės mūsų tėvynės, taip ten broliai klumpa po kruvinu jungu, o mes čia kenčiame pažeminimą - visa tai giliai mus pažeidžia. Tačiau, jei mes prie to dar patys save apiplėšiame, jei atimsime sau nuo veido šypseną, laikysime ją vos ne prasižengimu, tikrai žlūgsime ateičiai ir savo krastui, nes niekas taip nečiulpia gyvybinių jėgų, kaip nusiminimas. Turėti gyvenimo džiaugsmą - tai reiškia jausti savo gyslose naujai iš pelenų atgimstančio, kilnesnio, skausmo ugnyj nuskaidrinto pasaulio pulsą, tai reiškia via gaivinančią Viespaties meilę.

Ateitininkas, jei jis supranta savo ideologiją, privalo būti t o l e r a n t a s. Šiais laikais daug kalbama apie toleranciją ir dažnai jos sūkiui, prisidengiant skleidziamas supuvimas, bet mes turime tikrai suprasti tą žodį. Yra žmonių, kurie, žinodami ar manydami turį tiesą, negali suprasti ir pateisinti priesingai galvojančių. Šie rūstūs don Kichotai sukelia daugeli pries save ir mano, kad tai yra teisinga, nes - štai, žiūrėkite - ir Kristus buvo nukryziuotas už tai, kad nepataikavo miniai. Jie kovoja ir griauna, jie jėga verčia pripažinti savo idejas, o tuo tarpu nejaučia, kokia didelė neapykanta išauga jų

x-x-x-x-x-x-x-x-x-x-

sirdyje ir kaip labai jie patys nutolsta nuo to, ką skelbia jų lūpos. Tačiau yra ir kitokių zmonių, kurie į kitaip galvojantį žiūri kaip į tiesos ieskantį savo brolį ir mielai jam istiesia pagalbos ranką. Jeigu tas brolis klysta, tai vis dėlto svarbiausia yra, kad jam būtų palikta jo laisvė, nes kiekvienas bandymas jėga pripažinti tiesą issaukia uzkietėjimą klaidoje. Verčiau yra savo paties gyvu p a v y z d z i u, savo drauġiskais meilės kupinais zodziais parodyti jam tiesos kelią. Sie giedrios sielos zmonės taip pat remiasi Kristumi ir supranta jį daug pilniau ir giliau. Is tiesų - argi Kristus nebuvo pats didžiausias tolerantas? Argi Jo mokslas nesiremia žmogaus laisve. Niekas labiau už Jį netrokšta isgelbeti paklydusių sielų, tačiau Jis nei vieno jėga nevertė pripažinti Evangeliją. Užtat tuo vertesni Jam buvo tie, kurie laisvai apsisprendė uz Dievo zodį. Tolerancija - kiekvienos visuomenės pagrindas ir mums netenka klausti, kurį is sių dviejų zmonių tipų pasirinks moksleivis ateitininkas. Aisku, kad jis stos tolerantų, zmogaus laisvę gerbiančių pusėje. Kiekvienas zino, kad lengviau yra su tavim nesutinkantį pavadinti klailiu, negu įrodyti jam jo klaidą. Tolerancijos kelias reikalauja daugiau pasiaukojimo, todėl moksleivis ateitininkas tuo drąsiau turi juo eiti.

Tai yra kelios mintys apie tai, koks turi buti moksleivis ateitininkas. Jos gali buti nepilnos, gali buti klaidingos, tačiau tie, kurie mums jauniems pastatė sį klausimą, atleis mums uz tai. Jie norejo žinoti musų nuomonę, ir mes ją pasakėm. Kupinas sviesios prisikelimo dvasios, kupinas skaidraus gyvenimo dziaugsmo ir kilnios tolerancijos - sati koks mums atrodo jaunas ateities žmogus. Jis, žinoma, turi dar daug kitų dorybių, tačiau s i u o m o m e n t u sitos yra mums svarbiausios. Sie trys dalykai isryskina tai, kas yra zmoguje brangiausia - jo zmogiskumą. Kiekvienas is musų stengiames atkurti savyje Dievo paveikslą, taigi, mes turime islaikyti zmogaus vertę. Siųdienų zmogus yra sugyvulintas, ar paverstas mašina, bet mes, jaunieji, nei tuo, nei kitu buti nenorime - mes norime buti žmonėmis - Dievo vaikais. Jei mes is tiesų įstengsime viską atnaujinti Kristuje, mes sukursime naują epochą ir naują gyvenimą, kuris nuves žmoniją prie Visagalio sosto.

x-x-x-x-x-x-x-x-x-x-x-x-x-x-x-x-x-x-x-x-x-x-x-x-x-x-x-x-x-x-

N. B.

KUGSEJO ASTUNTOJI

Naktis apgaubė žemę ir savo šalta ranka užspaudė nuvargusių žmonių blakstienas. Aplink viskas miegojo svelniu žiemos miegu, tik vienas mėnulis, niekur neįsdamas ramybės, slankiojo tamsiu dangaus skliautu, nesdamas į žemę blankius spindulius. Nakties tyla gaubė žemę ir tik tylus upelio snarejimas, duslus eglių osomas ar iš miego pabudinto paukščio klyksmas nutraukdavo ją.

Kačioje pamiskėje prie medžio kamieno stovejo prisiglaudęs žmogus. Nuvargęs veidas, purvini drabužiai ir kietai spaudziamas ginklas rankose rodė, kad tai kareivis, kovojąs už savo tevynę, už jos sviesesnę ateitį. Ką jis galvojo čia stovėdamas? Islindęs bailus mėnulis apsvietė tylują sesėlį po medžiu ir lyg jį slėpdamas nuo prieso akių paislėpė už mazučio debesėlio.

Kareivio akys žvelge kažkur į tolį ir jis galvojo apie sias platybes, apie siuos tamsius tolius, kurie dabar juodavo, prisidengti nakties skraiste.

Jo akys užklydo už ginklo. Stipriai jį prispaudė prie krutinės. Tai buvo viskas, ką jis turėjo brangaus, tai buvo jo draugas, kuriam jis galėjo pasiguosti. Tik jis vienas jį suprasdavo, užjausdavo, tik su juo vienu jis pergyveno baisiausius musius, tik su juo kartu ziūrėjo mirčiai į akis.

Kažkur tolumoje sudundėjo suvis. Jį pasekė tuoj kitas ir taip prasidėjo žiauri ir akla kova. Kareivis krūptelejo, o lūpos šnabždėjo: "Jau". Jis puikiai atsiminė karininko žodžius: "Ten, už misko - upė, o prie jos tavo tikslas!" Jis issitraukė mažą kalendorėlį, norėdamas ten parasyti kelis, gal ir paskutinius savo žodžius. Akys užkliuvo už šios dienos datos. Datos buvo visai isblukusios iš jo atminties. Juk čia, kada kulkos zvimbia pro ausis, kada mirties smekla kiekviename žingsnyje slankioja paskui tave, jos visai neturi reiksmes. Ir dabar akys ziurejo į datą ir nesuvoke, kas tai yra. Stengėsi kažką prisiminti. Augsejo 8-oji. Tautos sventė. Suviai aplinkui poskėjo kai kareivis stipriai susspaudęs rankose ginklą ėmė slinkti apės link.

"Mirti ar gyventi!" - be paliovos kartojo mintyse ir į tą jo sauksmą atsakė suviai, užiantis miskas, upės osimas. "Mirti ar gyventi!" kartojo apie jį esanti gamta. Štai matyti

x-x-x-x-x-x-x-x-x-x-

upe, krūmai, o dar toliau jo tikslas - tiltas. Tik staiga jam pasidarė tamsu akyse, krutinėj ėmė kazkas degti ir jis nepajuto kaip jo galva emė svurti prie žemes. "Mirti argyventi!" - sušnabždėjo pralėkdamas vėjas jam į ausį, ir lyg ragindamas sujudino pakrantės krūmus. Vienas suolis, rankose sublizgejo, greitai pagriebęs prie tilto esančias vielas perpiove, ir griuvo jau čia pat prie savo, jau pasiekto tikslo. O aplink poskėjo suviai, užė upės vanduo, bet kareivis nieko negirdėjo. Jo rankos dar stipriau suspaudė ginklą, o lūpos tyliai istarė: "Tau, tėvyne, save aukoju!"

:-:-:-

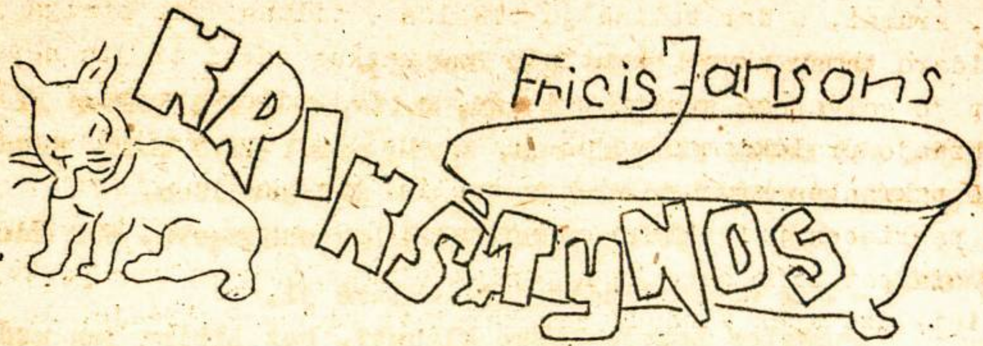

Kai mokytojas pasuko galvą pažiūrėti ar viskas tvarkoje, šie stovėjo pries jį įsitempę ir puikūs ir gludžiai vienas prie kito, kaip jauna augmenija.

Tada pradejo g. usti vargoneliai ir tvino skambi giesme, skambi ir vieininga, lyg is vienos vienintėles krutinės.

Tai buvo padėkos giesmė Dievui uz praėjusią savaitę.

Giesmę sekė dar vienas akimirksnis iskilmingos tylos, o paskui greitas kojų trepsenimas, skambūs balsai, linksmi sūkavimai, juokai, laiptų dundėjimas, durų trankymas. Mokiniai skubėjo susirinkti savo daiktus ir metėsi pro duris laukan, kiekvienas į savo namus:

- Iki pasimatymo...
- Lig pirmadienio!..
- Sudiev! Sudiev!
- Lik sveikas, - vien tik girdėjosi.

Ir mokyklos kelias, kuriuo vakar Mezsargų Libina nesė šuniuką, visas krutėjo nuo mažesnių ir didesnių ėjikų.

O mokytojo vicrtuvėje tuo tarpu vyko pasitarimas. Mezsargų Libina klausinėjo savo klasės drauges:

- Kas siandien paliekat mokykloje?
- Aš... as... as... as... - atsiliepė daugelis mergaičių kartu.

- Jos buvo Libinos artimesnės draugės: Tasių Balina, Bičuolių Smaida, Širmulių Velta ir Skelių Liucytė.

- Na tai taip, - perzvelgė Libina savo pulkelį, - susiskirstysim rolėmis.

Mergaitės nurimo, susispaudė, kaip prieš mokytoją ir klausė. O Libina tęsė:

- Aš būsiu vardo davėja, Julytė didzioji kriksto motina, o Smaida, Velta ir Liucytė - kūmos.
- Ar ne taip? - apžvelgė ji aplink.
- Visai taip...
- Bet kas mes būsim? - įsikiso kažkoks plonas balse-

lis.

Libina atsigrįžo į kalbotoją.

Tai buvo mažoji Klajumų Raita, o šalia Raitos Liepų Surdėja. Abi mažos pirmaklasės, kurių namai buvo toli, todėl namo galėjo parvykti tiktai kartą per dvi savaites.

- Jūs? - Libina akimirksnį lyg susimąstė. Bet tuoj susivokė. - Jūs būsit liudytojos, - tarė ji.

Mažosios norėjo kažko klausti, bet Libina jau uždarė susirinkimą su savo paprastuoju:

- Sutarta?

- Sutarta! Sutarta!

Ir mergaitės issivaiksčiojo.

O vakare vėl visos buvo drauge.

Kol mokytojas plovėsi, mergaitės uzklojo svenčių stalą. Puota turėjo būti iskilminga. Dėl iskilmingumo paėmė vieną is mažųjų pradžios mokyklos staliukų ir užklojo ant jo švarų rankšluostį staltiesės vietoje. Ant stalo padėjo vazonėlį su žalumynais. Šalia jo vienoj pusėj cukraus indelį, o antroj saldumynų lėkstelę. Saldumynus mergaitėms dovanojo Ievute už vandens nešimą. Stalo krastuos padėjo kavos puodelius, peilius ir šakutes. Ir kai viskas buvo sutvarkyta, mergaitės pasitraukė kelis žingsnius atgal ir dziaugėsi:

- Gražu!

Bet, kad puota būtų gera ir linksma, buvo jau iš anksto iškepti blyneliai ir isvirta kava. Kaip kava, taip ir blyneliai buvo orkaitėj, kad neatšaltų.

Viskas buvo paruosta. Laukė tik mokytojo įeinančio iš maudyklės. Bet mokytojas nesiskubino. Ir mergaitės pradėjo nuobodžiauti: jei sėdėjo, tai sėdėjo lyg dvarą pardavusios, jei vaiksčiojo, tai vaiksčiojo, kaip is rojaus isvarytos ir kas akimirksnis metė zvilgsnius į virtuvės duris, pro kurias turėjo iseiti mokytojas.

Nuobodžiavo ir suniukas su Runciuku, Ievos katinu.

Šuniukas vis sėdosi ant užpakalinių kojų ir karpė smailiomis ausytemis, vis artinosi prie stalo ir uostė orą, vis žiurėjo į mergaites lyg klausdamas:

- Na, ko jūs nuobodziaujat?

Tačiau pagaliau virtuves durys atsidare ir jose pasirodė mokytojas:

- Dėkui už maudyklę, mergaites, - metė jis joms malonų žvilgsnį ir nuėjo į savo kambarį.

x-x-x-x-x-x-x-x-x-x-

mergaitės akimirksniu pasoko ant kojų.

- Na, prie darbo!

Libina pirma atsistojo savo vietoj, prie vonios galvugalio. Julytė, kaip didžioji kriksto močia, atnesė jai ant rankų suniuką, kaip krikstyjamąjį.

Kūmos atsistojo šalia kriksto motinos. Už jų abi liudininkės ir Raita su Runciuku ant rankų.

- Runciukas irgi liudytojas, - ji paaiskino.

Momentas buvo labai iskilmingas. Kaip suniukas, taip ir Runciukas siltose mergaičių rankose jautėsi gerai, abu laikėsi garbingai ir tyliai. Mergaitės buvo rimtos, kaip tokiu momentu pritiko.

Bet kai vardo davėja įmerkė suniuką į vandenį, jis ėmė nelemtai spardytis ir cypti. Libina vos spėjo ištarti kriksto zodžius: - Nuo šio momento tave vadinsime Maksiu, - kaip suniukas tapo nebesuvaldomas.

Kova sujaudino Runciuką. Suspaustos ausys ir įtempti raumens rodė, kad nieko gero nesulauks. Taip ir buvo. Raita nespėjo nei susivokti, kas atsitiko, kai Runciukas atsispyrė nuo jos krūtinės ir, lyg paukstis, išskrido iš rankų. Tačiau skridimas nepavyko, ir Runciukas - pliumpt - įkrito į vonią.

- Na, nenuorama! - Raita tik susuko čiupdama bėglį.

Bet čiumpant, jai paslydo koja ir akimirksniu jis dingo iš kitų mergaičių akių. Tik vanduo pasipylė į visas puses.

Pakilo triuksmas: suniukas lojo, Rainiukas kniaukė, mergaitės spiegė ir Raita rijo muiliną vandenį ir nusigandusi šaukė:

- Dabar jau pražuvau!

Kitos mergaitės stovėjo aplink vonią, nezinodamos, ką pirma gelbėti. Kol jos žiūrėjo, vonia, Raitai besispardant, apsivertė ir mergaitė su abiem gyvulėliais cypdama atsirado ant plikų grindų. Runciukas tuo pačiu akimirksniu jau buvo ant kojų ir dingo, kaip žydas iš turgaus. Maksis šoko iš vienos pusės į kitą ir nezinojo kur rasti sau pagalbos. Raita verkė. O Libina tik žiurėjo į uzpludusį vandenį ir tarė:

- Tai bent nuodemių tvanas!

Iš latvių k. isvertė:

R i m a i t i s.

x-x-x-x-x-x-x-x-x-

MŪSŲ ŽVILGSNIS Į SPAUDĄ

" ATEITIS "

"ATEITIS" Nr. 1/2/. Rugsėjis, 1947. Moksleivių Ateitininkų žurnalas, Jubiliejinis sąsiuvinys.

Šis numeris išleistas paminėti 36 m. sukaktį nuo pirmojo "Ateities" pasirodymo. Pirmuose puslapiuose keletas sveikinimų. Įžanginiam "Mūsų Jubiliejaus" straipsnyje teisingai pastebima: "ši sukaktis tuom yra svarbi, kad ji nužymi epochą sąmoningos ir organizuotos lietuviško jaunimo ir inteligentijos kovos už pilnutinės katalikybės išlaikymą ir krikščioniskos dvasios klostėjimą mūsų tėvynėje". Tolimesnieji du straipsniai nusako -Ateities" steigėjo Pr. Lovydaičio ir pirmojo leidėjo Ad. Jaksto Dambrausko nueituosius gyvenimo kelius. Ateitininkų praeitis paliečiama tęsinyje: "At-kai per 36 metus". Apie studentus at-kus ir idealistinio at-kų laikotarpio svarbesnius bruožus "Ateitininkai Voroneže". Gi at-kų dabarties uždaviniai nušviesti Vyt. Žvirždžio kalbėje "Konferencijų pradedant". "Mergaičių ateityje" aprasoma gyvenimo menininkė M. Pečkauskaitė, įdėta ir jos "Senąme dvare" ištrauka. Šiųmetines Reino ekskursijos ir konferencijos įspūdžiai talpinami straipsnyje "At-kų respublika ant Reino". "Mes svetimoje žemėje" žinių skyriuje telpa žinutės iš moksleivių at-kų veiklos ir studentų gyvenimo.

Šis jubiliejinis sąsiuvinys yra razus 36 m. "Ateities" sukaktuvių paminklas. Tačiau tikrasis 36 m. "Ateities" darbo vaisius turi būti kiekvieno at-ko, ar tai būtų žilagalvio sendraugio, iniciatyvos pilno studento, ar jauno moksleivio, viduje glūdinti katalikiškoji dvasia, kuri is ten plistų į aplinką.

:-:-:-:-:-:

Retkarčiais perplaukdama per platųjį Atlantą mus pasiekia Amerikos lietuvių, tarpe jos ir katalikiškoji, spauda.

"ŽVAIGŽDĖ" Nr. 9. Rugsėjo mėn. Jėzaus Širdies pasiuntinys. Oficialus Maldos apastalavimo balsas.

T. J. Bruziko rupesčiu buvo gautas ir "Žvaigždės" laikrastis, kuris tai čia tai ten susvinta tremtinių tarpe.

Šio laikraščio pirmuose puslapiuose visuomet talpinami naudingi straipsneliai, Šv. Tėvo paskirti mėnesine intencija; šiame numeryje rasoma ir mums at-kams ypač aktualia "Jaunimo dvasinio tvirtumo" tema. Paliečiamas jaunimo dvasinis sunykimas. Tačiau, "reikia nugalėti šį dvasinį apsileidimą", nes "jaunimas

x-x-x-x-x-x-x-x-x-x-x-

is prigimties yra linkęs kilnius darbus dirbti, sunkenybes nugaleti". Laikraštyje yra daug religinio turinio rasinių: "Mus moko sv. Margarita"- jame atsklaidžiamas sv. Margaritos Alcoque, svc. Jėzaus pasiuntinės, gyvenimas ir darbai, "Šventasis Prisiminimas" - žydo bankininko sūnaus Alf. Ratisbone atsivertimas, " Minios verziasi prie jo" - apie Italijos apaštalą T. Lombardi, "Mąstymas" ir t.t. Čia randame ir T. J. Bružiko SJ tremtinių misijų aprasymą /tęsinys/.

Laikrastis gausiai iliustruotas.

:-:-:-:-:-:

"ŠV. PRANCIŠKAUS VAIKELIS" Nr. 9. Rugsėjo men. Mėnesinis religinis ir patriotinis sv. Pranciškaus dvasioje laikrastis. Leidžia, kaip pažymėta, Lietuvos Pranciškonai. Mount St. Francis, Greene, Maine.

Gausiai iliustruotuose sv. Pranciškaus paveikslais puslapiuose randame įdomių religinių straipsnių: "Per kentėjimus į aukstybes", "Mokslas apie žmonių broliškumą" ir kt. Laikrastyje paliečiami ir tremtinių reikalai. "Lietuvių tremtinių įkurdinimas Amerikoje" ir "Lietuvos vyskupų, esančių tremtyje, Laiskas Broliams Lietuviams Amerikoje" /tęsinys/. Pabaigoje žinių skyreliai- "Katalikų pasaulis", "Kryžių Lietuvoje" ir "Pasaulyje pasižvalgius".

Abiejuose laikraščiuose aiskiai matoma, kad dedamos pastangos išlaikyti gryną lietuvišką charakterį. Kalba, palyginus su kitais Amerikoje leidžiamais laikraščiais, yra šimteriopai grynesne; kai kurios iliustracijos papuostos lietuviskais motyvais.

:-:-:-:-:-:

"NAUJASIS GYVENIMAS". Tretieji metai. 1947 Nr. 5, 6, 7, 8. Religinės kultūros laikrastis. Leidžia L. Kat. Kunigų Sąjunga.

Kurį laiką sustojęs vienintelis tremtinių visuomenei skirtas religinės kultūros laikrastis siemet vidurvasarį vėl pasirodė. Nors išvaizda buvo pakeista į kuklesnį aprėdą, tačiau turinys paliko vertingas. Pasklaidysime rugsėjo - spalių men. pasirodžiusių numerių puslapius.

Kiekviename "N.G." numeryje matome šio laikraščio didžiausių ramsčių - redakt. kun. V. Bagdanavičiaus ir kun. L. Gižinsko straipsnių. Ypatingai gražių minčių apie rožančiaus - rožinio vertingumą suteikia pirmojo straipsnis "Rožinis". O kun. L. Gižinskas kaip tik šiemet švenčia savo 30 m. kunigystės ir publicistinio darbo sukaktį, kurią paminėjo dr. Y. Bičiausko straipsniu "Kunigas ir žmogus". Matūsas "Tikėjime ir garuojančioje tikrovėje" įrodo Kristaus mokslo tvirtą pagrindą realybėje. Kunigų opūs klausimai

x-x-x-x-x-x-x-x-x-x-

nagrinėjamis "Kunigų pasnekesiuose Dachau koncentracijos stovykloje". Per kelius numerius besitęsiąs W. Verkade "Veržimasis į Dievą" atskleidžia žmogaus, ieškančio tiesos, gyvenimą. Gilią visuotiną mintį slepia S. J. Turgenevo "Pokylis danguje".

Tai tik keleta straipsnių, atkreipusių mūsų dėmesį, bevartant "N.G." puslapius.

:-:-:-:-:-:

"Į AUKŠTUMAS".

Moksleivių ateitininkų s.m. vasaros stovyklos metu Obere-Kalle buvo išleisti stovyklos laikraščio "Į Aukstumas" du numeriai su tikslu, kaip redakcija pasisakė, "įamžinti savo stovyklos aidus."

Tai vien moksleivių bandymai. Įdomesnių minčių rasime sekančiuose straipsniuose: Nr. 1 – J. Dėdino "Kuo ateitininkas gali prisidėti prie idealizmo išlaikymo mūsų moksleivijoje"; J. Gocetaitės "Krikščioniškosios meilės svarba gyvenime"; Nr. 2 – A. Erdvilo "Malda ir jos reikšmė moksleivio gyvenime" ir A. Ivanausko "Sportas".

Įdėti ir įdomesni stovyklos dienų aprašymai, vakaro maldos ir kt.

Poezijos srityje bendradarbiauja A. Bauzinskaitė, Gulbė, ir K. Trimakas.

"Į Aukštumas" – kuklus prisiminimas didelės ir įspūdingos stovyklos.

K R O N I K A

ATEITININKŲ ŠVENTĖ AUGSBURGE

Š.m. spalių mėn. 18 - 19 d.d. Augsburgo ateitininkai suruošė šventę, kurios pagrinde buvo vietinės moksleivių Pr. Dovydaičio kuopos vėliavos sventinimas ir kuopos narių ateitininkiskas pasižadėjimas.

Šventė prasidejo 18 d. vakare pamaldomis už zuvusius ir mirusius ateitininkus. Pamaldas laike ir momentui pritaikytą pamokslą pasakė Studentų Ateitininkų Sąjungos Dvasios Vadas kun. Pikturna. Rytojaus dieną /spalių 19 d. - sekmadienį/ iskilmingas pamaldas laikė ir vėliavą šventino J. E. vyskupas Dr. V. Brizgys. Vėliavos krikšto tėvai buvo pakviesti p. Šapokienė ir prof. Dr. J. Meškauskas. Pamaldų metu giedojo sol. Šestakauskienė ir Paukstys.

Po pietų 15 val. įvyko iskilmingas posėdis. Posėdį atidarė kuopos Valdybos Pirmininkas į garbes prezidiumą pakviesdamas J. E. vysk. Brizgį, J. Pr. Šv. Sosto Delegatą kan. F. Kapočių, Rygos vyskupo kancleri prel. Stukelį, Federacijos Vyr. Tarybos Pirmininką prof. Dr. Maceiną ir k. Po sirdingų sveikinimo kalbų 50 jaunųjų ateitininkų davė at-kiską pasizadėjimą. Momentui pritaikintą žodį tarus MAS Vokietijoje Dvasios Vadui kun. Patlabai, Federacijos Vyr. Tarybos Pirmininkas jaunųjų krūtines papuošė ateitininkų ženkliukais. Šį iskilmingą momentą pažymint buvo sugiedota Lietuvos ir ateitininkų himnai. Po to turiningą ir labai įdomią paskaitą apie kuopos sefą prof. P. Dovydaitį skaitė Dr. A. Šerksnas. Tuo ir buvo užbaigta oficialioji minejimo dalis.

Meninėje dalyje pirmiausia pasirodė kuopos mergaitės, vadovaujamos p. mok. Lazauskienės, su stilizuotu tautiniu šokiu. Po to Liaudies dainų ir operų arijų padainavo solistės Bičkienė ir Daugelienė bei solistas Baranauskas, akomponuojant komp. Jeronimui Kačinskui. Meninę dalį pagrazino ir aktorius Henrikas Kačinskas, puikiai padeklamuodamas kelis eilerasčius.

Vakare įvyko uzbaigimo vakariene, kurią savo atsilankymu pagerbė J. E. vysk. Brizgys, J. E. kan. Kapočius, Federacijos Vyr. Tarybos Pirmininkas ir daug kitų svečių.

Šventei iskilmingą nuotaiką suteikė atsilankymas daugelio mielųjų svečių, jų tarpe Sen. At-kų Sąjungos Centro Valdybos atstovo, St. At-kų Centro Valdybos Prezidiumo Pirmininko, ap lin-

x-x-x-x-x-x-x-x-x-x-

kinių kuopų bendraminčių ir t.t.

Kuopa gavo sveikinimų ir raštu, k. t.; prof. Dr. Z. Ivinskio, prof. St. Ylos, BALFo įgaliotinio p. Minkūno ir kt.

Šventės proga Centro Valdyba pasiuntė mūsų kuopai sportinį paketėlį, uz kurį sia proga nuosirdziai dekojame.

Alg. Erdvilas

:-:-:-:-:-:

M ü n c h e n a s

Š.m. spalių mėn. 14 d. Müncheno sv. Kazimiero vardo kuopa paminėjo Marijos stebuklingų pasirodymų Fatimoje 30 m. sukaktį. Religinės valandelės metu A. Geryba perzvelgė Fatimos įvykius, o K. Trimakas patiekė zinių apie naujuosius Marijos pasirodymus Heede je /Vokietijoje/. Gimnazijos kapelionas kun. J. Vėlutis ir kuopos globejas mok. A. Jasiukaitis savo optimistiskomis pastabomis suteikė siai religinei valandelei dar skaidresnės nuotaikos.

D. G. S.

:-:-:-:-:-:

A u g s b u r g a s

Pradžios mokyklos eglute.

S.m. gruodžio mėn. 27 d. Augsburgo - Hochfeldo stovyklos lietuvių pradžios mokykla suruose savo mokiniams kalėdinę eglutę. Tai buvo šventė ne tik vaikučiams, bet ir jų tėveliams bei kitiems kolonijos gyventojams. Po įzanginio mokyklos vedėjo mokt. Buroko sveikinimo, jaunieji mokiniukai išpildė labai gražią ir jaukią programėlę. Eglutės dalyviai gėrėjosi gražiomis jaunųjų deklamacijomis, svelniomis lietuviskomis dainomis, plastika, tautiniais sokiais ir kt.

Dziugu, kad jaunieji tremtiniai auklėjami lietuviskoje dvasioje. Šitas faktas ypač akcentuotinas vien delto, jog atsiranda lietuvių, kurie dėl duonos kąsnio atsižada tėvynės. Todėl gerbtini yra tėvai ir mokytojai, kurie jaunime skiepija gryną ir šventą tėvynės meilę.

A. K.

SPINDULIAI

Moksleivių Ateitininkų Sąjungos
Augsburgo Rajono
Neperiodinis leidinys

Faktinas leidėjas: Augsburgo Moksl. At-kų Kuopa
Redaguoja: Redakcinė Kolegija.
Redaktorius: J. V. Dedinas.
Tiražas: 250 egz.

xxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxx

T U R I N Y S

Pusl.

1. Į NAUJUS METUS ŽVELGIANT. A. J. Kasulaitis 1
2. KALĖDŲ NAKTIS. /Trioletas/ R. Šilbajoris 2
3. BETLIEJAUS KRISTUI. R. Šilbajoris 3
4. DIDŽIAUSIA DOVANA. K. Trimakas 3
5. MARIJA SU MUMIS. K. Trimakas 4
6. MŪSŲ VARGAS. A. Naslaitis 9
7. KODĖL SUSKAMBĖJO VARPAI. Br. Daina 9
8. LAIŠKAS TĖVIŠKĖLEI. Violeta Karosaitė 13
9. KOKS TURI BŪTI MOKSLEIVIS ATLEIDĖJINKAS. R. Šilbajoris 14
10. RUGSĖJO AŠTUNTOJI. N. B. 17
11. DAŽNAI MATAU VAIKUS. K. Trimakas 18
12. KRIKŠTYNOS. /Tęsinys/ 19
13. MŪSŲ ŽVILGSNIS Į SPAUDĄ: "Ateitis", "Žvaigždė", "Šv. Pranciškaus Varpelis", "Naujasis Gyvenimas", "Į Aukštumas" 22
14. KRONIKA 25

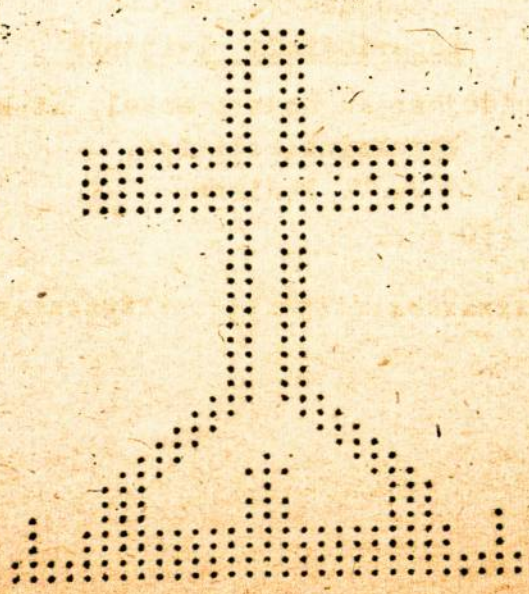

3,-

ALp(LKA)3106
1947, Nr. 4